

Prorok Eliáš je v hebrejskej Biblii pokladaný za spravodlivého jednotlivca, ktorý nezakúsil smrť, ale bol vzatý do neba na ohnivom voze. Táto práca sa pokúša objasniť ako sa s touto legendou vysporiadali Nový zákon a starozákonné pseudepigrafy v ich kontexte, ktorý je závislý na obrazotvornosti náboženského pozadia, v ktorom sa očakáva príchod Eliáša. Keďže sa spisy Nového zákona a starozákonných pseudepigraphov zaoberajú skutočným alebo fiktívnym kontinuumom s hebrejskou bibliou, (ktorej kánon nemusel byť v dobe vzniku daného novozákonného alebo pseudepigrafného spisu uzavretý), priama narážka na proroka Eliáša vedie k tvrdeniam o povahe viery v období neskorého judaizmu a raného kresťanstva a o spôsobe akým sa tento legendárny materiál vyvíjal. Podľa toho na aké skutočnosti a osoby sa prorok Eliáš v daných spisoch vzťahuje a so stálym prihliadaním na náboženský kontext spisov, je možné dozvedieť sa, ktoré motívy týkajúce sa tejto postavy sa dajú pokladať v kresťanskom kánone za uzavreté a ktoré žijú ďalej vlastným životom v okruhoch, ktoré preberajú židovsko – kresťanské materiály.